

νάμα, ὅπερ οὐδεὶς πλέον παρακολουθεῖ ὑβρι-
στῆς.

»Οτε ὁ Λαβριέρ προσηγόρευε τὸν Βοσσοῦ-
τον ἐν πληθούσῃ Ἀκαδημίᾳ πατέρα τῆς ἐκ-
κκλησίας, ἐλάλει ἐκ τῶν προτέρων τὴν γλῶσ-
σαν τῶν ἀπογόνων. Ἀλλὰ σέ, φίλτατε διδά-
σκαλε, περιστοιχίζουσιν ἐνταῦθα αὐτοὶ οἱ ἀ-
πόγονοί, οἵτινες καὶ σέ προσαγορεύουσι προ-
πίνοντες: *εις ὑγείαν τοῦ πατρός!*»

Τὴν πρόποσιν τοῦ Augier παρεκολούθησεν
ἐτέρα τοῦ ὀνομαστοῦ ἠθοποιοῦ τοῦ γαλλικοῦ
θεάτρου Délaunay, ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων
του, καὶ μετ' ὀλίγον ἄλλη τοῦ Γάλλου κριτικοῦ
Φραγκίσκου Sarcey, ἐξ ὀνόματος τῶν Γάλλων
δημοσιογράφων, εἰς ἣν καὶ ἀναστάς ὁ πολὺς
ποιητὴς ἀπήντησε διὰ συγκεκνημένης φωνῆς,
προπιῶν ὑπὲρ τοῦ Γαλλικοῦ τύπου, ἐν μέσῳ
φρενητιωδῶν χειροκροτημάτων καὶ παρατετα-
μένων εὐφημιῶν. Α.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ'

Τῆς ΚΥΡΙΑΣ Χ***, Εἰς ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 9 Μαρτίου 1880.

Δόξα τῷ Θεῷ καὶ προσκύνημα τῷ Κυρίῳ τῶν
Δυνάμεων, ὅτι μᾶς ἀπῆλαξε τέλος πάντων τῆς
φοβεράς βασιάνου, ἧτις ὀνομάζεται ἰνδυμασία
πρὸς χορὸν, τῆς ἔτι φοβερωτέρας, ἧτις ὀνομά-
ζεται χορὸς, καὶ τῆς φοβερωτάτης πασῶν, ἧτις
ὀνομάζεται ἀγρυπνία μέχρι πρωίας, καὶ cotil-
lon διαρκῶν τέσσαρας ὥρας. Ἦσυχάσαμεν ἐπὶ
τέλους, ἀγαπητῆ μου φίλη, καὶ δυνάμεθα τόρᾳ
ἐν πάσῃ ἀνέσει, διὰ μετανοιῶν καὶ χαλταρορα-
γίας, νὰ καθαρισθῶμεν ἀπὸ πάσης χορευτικῆς
ἀμαρτίας καὶ νὰ ἀποπλύνωμεν πάντα τὰ ἀπὸ
τῶν ἀπόκρεω καὶ τῶν μεταμφίσεων κρίματα
ἡμῶν. Ὁὰ τὸ κάμωμεν ὁμῶς ἀρά γε; Ἡ, του-
λάχιστον, θὰ τὸ κάμωμεν ὅλαι; Ἀμφιβάλλω
πολύ. Καὶ θ' ἀμφιβάλλῃς καὶ σὺ μαζύ μου, ὅταν
μάθῃς, ὅτι χθὲς ἀκόμη, σάββατον μόλις τῆς
πρώτης ἐβδομάδος τῆς τεσσαρακοστῆς, ἐχόρευον
— ὄχι ἐγώ, Θεὸς φυλάξῃ! — ἀλλὰ πολλαὶ φίλαι
μας:.. μέχρι τῆς τρίτης μετὰ τὸ μεσονύκτιον!
Καὶ πῶς λοιπόν, θ' ἀναφωνήσῃς βέβαια· δὲν ἐ-
χόρτασαν ἐπὶ δύο ἡδὴ μῆνας sandiwchs καὶ λε-
μονάδας; δὲν ἐκουράσθησαν οἱ πόδες των; δὲν
ἐβαρύνθησαν οἱ ῥωθῶνες τῶν ῥοφῶντες καπνὸν
κηρίων καὶ κονιορτῶν; δὲν ἐβαρύνθησαν αἱ γλῶσ-
σαὶ των ὀμιλοῦσαι μεταξύ δύο ἀντιχόρων περὶ
βροχῆς καὶ ἡλίου, περὶ χειμῶνος καὶ αἰθρίας,
περὶ ὑπουργικῆς κρίσεως καὶ Κωστοπούλου, περὶ
τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ζητή-
ματος; Ὅχι, ἀγαπητῆ μου! οὐτ' ἐκουράσθησαν,
οὐτ' ἐβαρύνθησαν. Ἀπόδειξις δὲ τούτου τὸ φο-
βερὸν χθεσινὸν πραξικόπημα, τὸ ὁποῖον, ὡς μαν-
θάνω, πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ ἄλλα
ὁμοια ἐντὸς ὀλίγου. Δὲν ἤξεύρω ἂν ὁ κόσμος ἐν

γίνει ἐλωλάθη ἐφέτος, ἢ ἐγὼ παραδόξως πρε-
σβυτιζῶ. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἡ μαγία τῶν
διασκεδάσεων, τῶν ἐσπερίδων καὶ τῶν χορῶν
δὲν ἐξέθύμανεν ἀκόμη, μ' ὅλον τὸ δυσάρεστον
douché, τὸ ὁποῖον ἐράφη κατὰ τῶν κεφαλῶν μας
ὁ ἀνεκδιήγητος χειμῶν τῆς παρελθούσης ἐβδο-
μάδος. Οὕτω δέ, μολονότι, κ' ἐφέτος καθ' ὅλους
τοὺς τύπους ἐωρτάσμεν τὰ Κούλουμα, μολο-
νότι, ὡς ἐμάντευον εἰς τὸ τέλος τῆς παρελθούσης
μου ἐπιστολῆς, ἠθρίασεν αἴφνης τὴν Καθαρὰν
Δευτέραν ὁ καιρὸς, οἰνεὶ ἀπὸ σκοποῦ καταδει-
κνύων, ὅτι ἐτραχύνθη μὲν ἵνα κάψῃ τὰς ἀμαρ-
τωλάς ἡμῶν διασκεδάσεις, ἐγλυκάνθη δὲ πάλιν
ἐν μιᾷ νυκτὶ ἵνα καλέσῃ ἡμᾶς εἰς πανηγυρικὴν
προὔπαντησιν τῶν νηστειῶν καὶ τῆς μετανοίας,
ἡμεῖς ὅμως οὐ βουλόμεθα συριέναι, οὔτε σημεῖα
ἐκτιμῶμεν οὔτε οἰωνοὺς, ἐμμένομεν δὲ σκληρο-
τράχηλοι εἰς τὴν παραλυσίαν, καὶ ὁ Θεὸς πλέον..
ἐλεῆσαι καὶ οἰκτειρήσαι καὶ σώσαι ἡμᾶς. Αὐτὰ
δὲ περὶ τοῦ ἔλεγε καὶ σήμερον ἐν πολλῇ κατα-
νύξει καλοθρεμμένος τις Ἰσρακῆρὺς, ὅστις ἐφρόν-
τισεν ἐπὶ τέλους νὰ μνημονεύσῃ ἐπιδεξιῶς πρὸς
τοὺς ἀκρατάς του καὶ μικρόν τι αὐτοῦ συγ-
γραμμάτιον, ὀρίζων συνάμα καὶ τὸ βιβλιο-
πωλεῖον, ὅπου ἡδύνατο νὰ τὸ ἀγοράσῃ ὁ βουλό-
μενος πρὸς ψυχικὴν αὐτοῦ οἰκοδομήν, ἀντὶ εὐ-
τελοῦς τιμῆς. Γνωρίζετε σεῖς αὐτοῦ, εἰς Παρι-
σίους, τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς Réclame, τὸ ὁποῖον
ὑπερβαίνει, ὡς βλέπετε, πᾶν ὅ, τι ὁμοειδὲς ἐπε-
νόησαν μέχρι τοῦδε οἱ Ἀμερικανοί;

Οὐχ ἦττον, μολονότι καὶ νηστεύοντες χορευο-
μεν, μολονότι καὶ μετανοοῦντες ἐν τεσσαρακο-
στῇ διασκεδάζομεν ὡς ἐν ἀπόκρεω, ἐσπεύσαμεν
ὁμῶς, ὡς ἄνθρωποι κατ' ἔξοχὴν τυπικοί, ν' ἀπο-
χαιρετίσωμεν δῆθεν τὰ Κρόνια καὶ πάσαν τὴν
πομπὴν αὐτῶν, ἄλλοι μὲν εἰς τὰς στήλας τοῦ
Ὀλυμπίου Διός, ἄλλοι δὲ εἰς τὸ Φάληρον. Ἐν-
νοεῖς ὅτι, ἀφοῦ ἡ ἀκτὴ τοῦ νέου Φαλήρου ἤρ-
χισε νὰ κάμῃ ἀνταγωνισμὸν εἰς τὰς στήλας
τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ὁ κόσμος τῶν καθαυτῶ Κου-
λούμων ἐγένετο ἀραιότερος καὶ ἀπὸ ἔτους εἰς
ἔτος ἐλαττοῦται. Μάτην ἤθελέ τις καὶ ἐφέτος
ἀναζητήσει ἐπὶ τῶν γραφικῶν καίτοι φαλακρῶν
λόφων, οἵτινες δεσπόζουσι τῶν ὀχθῶν τοῦ ἔηρου
Ἰλισσοῦ τὰς ποικίλας ἐκεῖνας συστάδας τῶν
σταυροποδητῆ καθημένων περίξ τρυβλίου ἐλαίων,
κρομμύων, θριδάκων καὶ τῆς ἀπαραιτήτου πλώ-
σκας· μάτην ἤθελέ τις ζητήσει τὰ παλαιὰ ἐ-
κεῖνα καὶ παροιμιακὰ ὄρη τῶν στραγαλίων, ἃ-
τινα ἔφρασε κυκλοειδῆς πορτοκαλλίων παρά-
ταξις, καὶ τὸ ἀπειράριθμον τάγμα τῶν κολυ-
ροπωλῶν, περίξ τῶν ὁποίων ἐσκήρτων ἐκ γὰρᾶς
τῶν νηπίων τὰ ῥοδοπάρεια στίφη, καὶ τοὺς σκο-
ροδοσπεφεῖς βιολιστάς, καὶ τοὺς ὀπισθεν τῆς
κεφαλῆς των φέροντας τὴν προσωπίδα μετημ-
φιεσμένων, καὶ τῶν ὑπὸ τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμ-
πίου ὄρχουμένων πᾶλληκαρίων τὸν ὄμιλον, καὶ

τὸ πυκνόν, πυκνότερον ἐκεῖνο πλῆθος τῶν θεατῶν, οἵτινες κατέκλυζον τὸν περίεχθρον, δίκην μυρμίκων στρατιάς. *Ὅλα ἐκεῖνα τὰ παλαιά, ὅλη ἐκεῖνη ἡ παιδρὰ ἀληθῶς πανήγυρις, ἥτις ἐπὶ τοσαύτα ἔτη ἀντείχεν ἐπίμονος εἰς πᾶν ἐκκλησιαστικὸν ἀνάθεμα καὶ πᾶσαν ἐπισκοπικὴν προγράψην, παρῆλθε πλέον σήμερον ἀνεπιστρεπτεῖ, καὶ ὅ,τι δὲν κατώρθωσεν ἡ ἐκκλησία κατώρθωσεν οὕτως εἰπεῖν ὁ πολιτισμὸς. Λέγω οὕτως εἰπεῖν, διότι μετέθηκεν ἀπλῶς ὅ,τι μάτην ἐκεῖνη προσεπάθει νὰ ἐξοντώσῃ. Δὲν γίνεται πλέον εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς τὸ προσκύνημα τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας, ἀλλὰ γίνεται ὅμως ἀπὸ πέντε ἤδη ἑτῶν εἰς τὸ Φάληρον. Εἰς τοὺς λόφους τοῦ Ὀλισσοῦ ἀπέμειναν πιστοὶ ἀποδημητὰ ὀλίγοι μόνον μὴ πολιτισμένοι καὶ εἰς τὰς κατωτέρας τοῦ λαοῦ τάξεις ἀνήκοντες. Αὐτοὶ μεταφέρουσιν ἀκόμη ἐκεῖ, ὡς εἶχον μεταφέρει τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, τὰς ἐλαίας των καὶ τὰ σκόροδά των καὶ τὰ πεμιγρὰ των ὄστρεα καὶ τὸν ἀπαραίτητον ῥητινίτην, καὶ τραγωδοῦσιν ἀκόμη εὐθμοὶ καὶ χοροῦσι πρὸς τὸν ἦγον βραχνῶς τινος καὶ παραχόρδου βιολίου. *Ἄλλ' εἶνε ὀλίγοι δυστυχῶς, ὡς εἶνε ὀλίγοι καὶ οἱ θεατὰ των. Οἱ πολλοί, ὧν ἡ πολιτισμένη καὶ νεωτερίζουσα στρατιὰ πληθύνεται ὁσπέραι, καταβαίνουσιν εἰς τὸ Φάληρον, ὅπου ὑπάρχει ἐστιατόριον τῆς Ἐταιρίας τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου ὑπάρχει καφενεῖον, ὅπου κτίζονται μέγαρον ἐξοχικά, ὅπου δύναται τις τέλος νὰ περιπατήσῃ ὥρας ὀλοκλήρους εἰς διακοσίαν μέτρων ἑκτασίν, θαυμάζων τὰς πασσαλοστοιχίας, ἅς οἱ φαληριστὰ ἀποκαλοῦσι κήπους, τὸ μελαγχολικὸν παράπηγμα, ὅπερ τὸ θέρος ὀνομάζεται θέατρον, καὶ . . . τὴν περίεργον ἀνεμαντλίαν, ἥτις ὡς γίγαντος σκελετὸς ἀναπτύσσει πρὸς τὴν θαλασσίναν αὐρὰν τὰς ἐρυθρὰς τῆς πέρυγας. Τὰ πολλὰ ταῦτα καὶ ποικίλα θέλητρα τοῦ Φαλήρου, εἰς ἃ μὴ λησμονήσῃς νὰ προσθήσῃς τὸ μέγιστον ἐκεῖνο, ὅπερ συνοφίζουσιν αἱ γαλλικαὶ λέξεις: *voir et être vu*, συγκαλοῦσι συνήθως τὴν Καθαρὰν Δευτέραν παρὰ τὸν φαληρικὸν αἰγιάλον τὸν οὕτω καλούμενον *καλὸν κόσμον τῶν Ἀθηνῶν*, ὅστις ἀφοῦ περιπατήσῃ ὥρας τινάς, καὶ ἀκούσῃ βακένδυτὸν κίθα καὶ ἀνιπτον ἰταλόπαιδα, παίζοντα διὰ τῆς ἄσπης του τὴν *Mandolinata* καὶ τὴν *Stella Confidente*, ἐπιστρέφει οἰκαδε κατευχαριστημένος καὶ διηγείται τὴν ἐπιούσαν ὅτι ἐπέρασε θαυμάσια εἰς τὸ Φάληρον. *Ἐφέτος ὅμως καὶ τοῦ Φαλήρου τὰ Κούλουμα ἦσαν πεμιγρὰ καὶ μέτρια. Ὁ κόσμος ἦτο ὀλίγος, ἴσως διότι ὁ ἄρθρος πηλὸς τῶν ὁδῶν ἐμπόδιζε τοὺς περισσότερους νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας των εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ὀδοποσίαν, πολὺ μακροτέραν καὶ δυσχεροτέραν τῆς ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ εἰς τὸ Φάληρον· τὸ δὲ ἐστιατόριον τοῦ σιδηροδρόμου ἦτο κλει-

στόν, διότι πιθανῶς ἡ χιὼν τῆς προτεραιᾶς εἶχε παγώσει τοὺς κερδοσκοπικοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ξενοδόχου. Οὕτω πᾶσαι αἱ διασκεδάσεις, τὰς ὁποίας πρὸ μικροῦ σοῦ ἀνέφερα, ἔγειναν μὲν, ἀλλ' ἔγειναν κατὰ πολὺ μικροτέρας διαστάσεις, καὶ ἡ *greatest attraction* τῆς ἡμέρας ἔγεινεν ἡ ἀνεμαντλία τοῦ σιδηροδρόμου, ἥτις ἀντικατέστησεν ἀπὸ τινῶν μνηῶν τὸ δυστυχῆς θανάριον, οὕτινος οἱ ἀφιλοκερδεῖς ἀγῶνες ἐπότιζον ἄλλοτε τὸν κήπον τῆς Ἐταιρίας.

*Θέλεις τώρα καὶ ἐν νέον; *Ἐφθασε προχθὲς ὁ ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος, ὅστις πρόκειται νὰ τέρψῃ τὰ ἀθηναϊκὰ ὄτα κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ χειμερινοῦ θεάτρου. Λέγεται δὲ ἤδη περὶ αὐτοῦ ὅτι ἡ πρώτη κυρία εἶνε . . . πολὺ ὠραία. Σὺ θὰ ἐρωτήσῃς ἴσως, ἂν τραγουδεῖ εὐμορφα. Περὶ τούτου οὐδεὶς ἔγεινε λόγος μέχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ *γυλομοῦσου* κοινού.

*Α! ἀλήθεια! ὀλίγοι δεῖν νὰ λησμονήσω καὶ ἐν ἄλλο νέον. *Ἐπεσε τὸ Ὑπουργεῖον.

ΣΟΦΙΑ.

Γινώμαι καὶ ἀσέψεις ἠθικαὶ τοῦ δαυκοῦ

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωγιοῦ.]

422.

*Ὅλα τὰ πάθη παρορμῶσι τὸν ἄνθρωπον εἰς σφάλματα, ἀλλὰ τὰ ἐξ ἐρωτος ὀλισθήματα εἶναι τὰ μᾶλλον καταγέλαστα.

423.

*Ὀλίγοι γέροντες γινώσκουσι νὰ φέρονται ὡς γέροντες.

424.

*Ἄλλα ἔχομεν ἐλαττώματα καὶ ἐν τοῖς ἀντιθέτοις αὐτῶν σεμνυόμενα. Ἐν ᾧ, λόγου χάριν, ἀσθενοῦς εἴμεθα χαρκτηῖρος, καυχώμεθα ὡς ἰσχυρογνώμονες.

425.

*Ἡ περίνοια οἶνεὶ μαντικῆς δυνάμεως μετέχει, καὶ διὰ τοῦτο, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τοῦ νοῦ προτέρημα, τὸ διορατικὸν τὴν ματαιότητα τοῦ ἀνθρώπου κολακεύει.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Παππάκη, τί εἶνε αὐτὴ ἡ «διδασκαλία μαθημάτων διὰ προβολῆς φωτεινῶν εἰκόνων», περὶ τῆς ὁποίας γίνεται τόσος λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας;

— Σοῦ τὸ εἶπα ἄλλοτε.

— Ναι, μοῦ εἶπες ὅτι δὲν ἤξευρες.

— Αἱ λοιπὸν, αὐτὸ εἶνε.

* *

Μεταξὺ φίλων:

— Πῶς; εἶσαι σὺ; Δὲν ἀπέθανες λοιπὸν;

— Καθόλου.

— Ἦσο τόσον κακὰ τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ σὲ εἶδα εἰς τὴν ἀσθένειάν σου.